

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo jedenásť

Jeff Pippenger

2025-12-14

Číslo jedenásť

Posolstvo neskorého dažďa je varovaním pred blížiacim sa ukončením času milosti spojeným s výzvou na osobnú prípravu. Tieto dva pojmy sú predstavené v desiatej a jedenástej kapitole Izaiášovho videnia a sú podané v kontexte posolstva Daniela 11, ktoré bolo odpečatené v roku 1989 a ktorého skryté dejiny sú odpečatované počas času pečatenia sto štyridsaťštyritisíc, ktorí sú vo videní predstavení Izaiášom a jeho synmi. Obe tieto línie spolu predstavujú varovanie pre Achaza, ktorý predstavuje laodicejských, nemajúcich „porozumenie“ týmto dvom vnútorným a vonkajším líniami, ktoré prenikajú biblickým proroctvom.

Daniel 11:11 a Zjavenie 11:11 predstavujú to isté vnútorné a vonkajšie zobrazenie, pričom Daniel predstavuje vonkajšie a Zjavenie vnútorné. Tieto dve vnútorné a vonkajšie „kapitoly a verše“ sa priamo spájajú s vonkajšími a vnútornými posolstvami desiatej a jedenástej kapitoly a dejú tak v Izaiášovi 11:11.

Izaiáš šesť je 9/11 a označuje očistenie a pomazanie Izaiáša ako posla pri 9/11. Od siedmej kapitoly ďalej nasleduje osnovný prehľad posolstva, ktoré prišlo pri 9/11. Desiata kapitola určuje úlohu posledných šiestich veršov Daniela jedenásť, lebo to bolo posolstvo odpečatené v čase konca v roku 1989.

Jedenásta kapitola Izaiáša predstavuje 11. september a pomazanie Izaiáša i jeho posolstva. Prvý verš je spojený s desiatym veršom prostredníctvom „Jesseho“ a desiaty verš hovorí: „A v ten deň“, a jedenásty verš pokračuje slovami: „A stane sa v ten deň, že Pán opäť po druhý raz vztiahne svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu.“

Tým dňom bol rok 1850.

I vyjde prútok z pňa Izajovho a výhonok vyrastie z jeho koreňov. A spočinie na ňom Duch Hospodinov, duch múdrosti a rozumnosti, duch rady a sily, duch známosti a bázne pred Hospodinom. A jeho záľuba bude v bázni pred Hospodinom; nebude súdiť podľa toho, čo vidia jeho oči, ani karhať podľa toho, čo počujú jeho uši. Ale bude súdiť biednych v spravodlivosti a krotkých zeme karhať v priamosti; a zem bude biť prútom svojich úst a dychom svojich perí usmrtí bezbožného. A spravodlivosť bude pásom jeho bedier a vernosť pásom jeho drieku. Vlk bude bývať s baránkom a leopard bude ležať s kozľatkom; teľa a levica i vykŕmené dobytča budú spolu a malé dieťa ich povedie. Krava i medveď sa budú pásť, ich mláďatá budú ležať spolu; a lev bude žrať slamu ako vól. Dojča sa bude hrať nad dierou kobry a odstavené dieťa vloží svoju ruku na brloh zmiže. Nebudú škodiť ani hubiť na celom mojom svätom vrchu, lebo zem bude plná známosti Hospodina, ako vody pokrývajú more.

11:10 A v ten deň bude koreň Izaiho, ktorý bude stáť ako zástava národov; k nemu sa budú obracať pohania, a jeho odpočinok bude slávny.

11:11 A stane sa v ten deň, že Pán po druhý raz vztiahne svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, ktorý zostane, z Asýrie, z Egypta, z Patrosu, z Kúša, z Élamu, zo Šineáru, z Chamátu a z ostrovov mora.

11:12 A vztýči zástavu národom a zhromaždí vyhnancoz Izraela a rozptýlených Júdocov zozbiera zo štyroch končín zeme.

Aj závišť Efrajima sa pominie a protivníci Júdu budú vyhladení; Efrajim nebude závidieť Júdovi a Júda nebude sužovať Efrajima. Ale vrhnú sa na plecia Filištíncov na západe; spoločne olúpia synov východu; vložia svoju ruku na Edóm a Moáb a synovia Ammónovi ich poslúchnu.

A Hospodin celkom zničí záliv Egyptského mora; a svojím mocným vetrom zamáva rukou nad riekou a udrie ju na sedem ramien a spôsobí, že ju ľudia prejdú suchou nohou. A bude tam cesta pre ostatok jeho ľudu, ktorý zostane, z Asýrie; tak, ako to bolo Izraelovi v deň, keď vyšiel z egyptskej krajiny. Izaiáš 11:1–16.

Prvý verš uvádza: „A vyjde prútok z pňa Izaiho a ratolesť vyrastie z jeho koreňov; a spočinie na ňom duch Hospodinov.“ Mocný opis Krista pokračuje ďalej, ALE tento opis sa vzťahuje viac na posledné dni než na dni Izaiáša alebo dokonca na dni, keď Kristus kráčal medzi ľuďmi.

Pozorné čítanie ukazuje, že verše jeden až deväť sú všetky identifikačnými znakmi Krista, a vo verši desať sa uvádza: „A vyjde prútok.“ V plynutí myšlienky od verša jeden až po verš desať niet nijakého prerušenia. Verš desať hovorí: „a v ten deň“, čo sa musí udiať v ten istý deň ako vo verši jeden. Verš desať i verš jeden označujú „koreň“, a tým spájajú oba verše riadok na riadok.

Prvý a desiaty verš spolu hovoria: „A vyjde prútok z pňa Izaiho a výhonok vyrastie z jeho koreňov: A v ten deň bude koreň Izaiho, ktorý bude stáť ako zástava národom; k nemu sa budú utiekať pohania a jeho odpočinok bude slávny.“

„Prúť“ je symbolom authority.

A porodila mužského syna, ktorý má spravovať všetky národy železným prútom; a jej dieťa bolo uchvátené k Bohu a k jeho trónu. Zjavenie 12,5.

„Prúť“ je symbolom vyvolenia, rozdelenia a oddelenia.

A Mojžiš položil palice pred Hospodina v stánku svedectva. A stalo sa na druhý deň, že Mojžiš vošiel do stánku svedectva; a hľa, Áronova palica za dom Léviho vypučala, vydala púčiky, rozkvitla kvetmi a priniesla mandle. Potom Mojžiš vyniesol všetky palice spred Hospodina ku všetkým synom Izraela; a oni sa pozreli a každý si vzal svoju palicu. A Hospodin povedal Mojžišovi: Vráť Áronovu palicu späť pred svedectvo, aby sa zachovala ako znamenie proti buričom; tak odstrániš ich reptanie odo mňa, aby nezomreli. A Mojžiš urobil tak; ako mu prikázal Hospodin, tak učinil. 4. Mojžišova 17:7–11.

Áronova palica, ktorá vypučala, označuje „palicu“ v časovom období neskorého dažďa, lebo Áronova bola jedinou „palicou“, ktorá vypučala spomedzi trinástich „palíc“. Vypučanie je symbolom časového obdobia neskorého dažďa, keď Boh zjaví rozdiel medzi dvanástimi vzbúrencami „palicami“, ktoré tvrdia, že majú posolstvo neskorého dažďa, ako je to tiež znázornené Eliášovým dôkazom ohňom, ktorý vyznačil rozdiel medzi pravým a falošným. „Palica“ je tiež symbolom merania a súdu.

A bola mi daná trstina podobná prútu; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj chrám Boží i oltár, aj tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Zjavenie 11,1.

„Prútok“ vychádza z kmeňa Jesseho a „Jesse“ znamená „vyčnievať“, ako to robia smerovníky v biblickom prorocktví. Fáres bol skutočným „koreňom“ Jesseho a Fáres znamená „prielom, preraziť sa von alebo rozptýliť“. Fáres je koreňom či počiatkom Jesseho krvnej línie. „Koreň Jesseho“ je teda symbolom alfy, ktorou je Fáres, a omegou je Jesse, počiatok a koniec. Koreň Jesseho sa začína rozptýlením (Fáres) a končí pri smerovníku muža, ktorý stojí. Muži, ktorí sa prorocky stavajú, označujú kráľovstvo. V Biblii Fáres začína krvnú líniu bez akéhokoľvek prepojenia pred svojím uvedením a jeho meno znamená prielom, takže záznam jeho rodokmeňa i jeho meno označujú Fáresa za počiatok, čím sa Jesse stáva koncom. Melchisedech je takisto biblickou postavou, ktorá je označená ako tá, čo nemá predchádzajúci rodokmeň, ako je to aj v prípade Fáresa. Koreň Fáresa obsahuje pravdu, že predstavuje kňazstvo Melchisedechovo, ktorému Abrahám odvádzal desiatky.

Rad Melchizedechov je kňazský rad Krista.

Kam predchodca vošiel za nás, totiž Ježiš, ustanovený naveky za veľkňaza podľa radu Melchisedeka. Hebrejom 6,20.

Koreň Jesseho bol kňazstvo Melchizedekovo a začiatok musí odrážať koniec. Jesse predstavuje poslednú skupinu Melchizedekovho kňazstva, ktorá povstane a ktorá je podľa Izaiáša zástavou pre národy.

„Kmeň“ znamená „vyťat’ (stromy); kmeň alebo peň stromu (ako porúbaného alebo zasadeného)“ a „kmeň“ vyrastá z kráľovstva, ktoré bolo pominuté, ako to bolo s Nabuchodonozorom vo štvrtej kapitole knihy Daniel. Strom je v prorockom význame kráľovstvom, a keď sa kráľovstvo skončí, tento strom bol zotatý.

„Výhonok“ v tomto úryvku vyrastá z pňa — nie z vrchnej vetvy. Z bývalého kráľovstva, ktoré je znázornené pňom, vychádza „prút“, symbol autority, a táto autorita závisí od toho, či „prút“ nesie „puky a kvety“ posolstva neskorého dažďa. Táto autorita je odvodená od predchádzajúceho kráľovstva, ktoré bolo zotaté.

„Koreň“ je „koreňom Izaiho“ a „výhonok“, ktorý vychádza „z pňa“, vychádza z „pňa“, ktorého korene sú koreňom Izaiho. Výhonok, ktorý prináša autoritu, vychádza z pňa, ale Ratolesť vychádza z koreňa — a koreň je zástavou. Koreň je počiatok a koniec je Ratolesť.

Slovo „výhonok“ znamená strážca alebo ukazovateľ cesty. Izaiáš nás informuje, že Výhonok prichádza v čase nedeľného zákona.

A v ten deň sa chopí sedem žien jedného muža a povedia: Budeme jesť svoj vlastný chlieb a obliekať si svoj vlastný odev; len nech sa voláme tvojím menom, aby bola odňatá naša potupa. V ten deň bude ratolesť Hospodinova krásna a slávna a ovocie zeme bude vznešené a skvostné pre tých, ktorí unikli z Izraela. A stane sa, že ten, kto zostane na Sione, a ten, kto ostane v Jeruzaleme, bude nazvaný svätým, každý, kto je zapísaný medzi živými v Jeruzaleme: Keď Pán zmyje nečistotu dcér Siona a vyčistí krv Jeruzalema z jeho stredu duchom súdu a duchom spaľovania. Izaiáš 4:1–4.

„Jeden muž“, ktorého sa sedem žien chytá, je pápež, ktorý sa pri nedeľnom zákone stáva ôsmym, ktorý je zo siedmich, čím napodobňuje 8 duší na arche. Pri nedeľnom zákone, „v ten deň“, „ratolesť Hospodinova bude krásna a slávna“, „keď Pán zmyje nečistotu dcér Siona a očistí krv Jeruzalema z jeho stredu duchom súdu a duchom spaľovania“. Očisťovanie duchom súdu a spaľovania vykonáva Posol zmluvy v Malachiášovi tri pri nedeľnom zákone. „Krásna ratolesť“ je stoštyridsaťštyritisíc, ktorí nevychádzajú z pňa, ale z koreňa Jesseho, ktorý je zástavou.

Ich autorita je predstavená žezlom, ktoré vyšlo z ratolesti padlého kráľovstva. Kráľovstvo Filadelfie padlo od roku 1856 až do roku 1863 a autorita ustanovená v tom padlom kráľovstve je znovu ustanovená pri nedeľnom zákone. Keď je ratolesť, ktorá je zástavou, pozdvihnutá, laodicejské hnutie sto štyridsiatich štyroch tisíc prechádza do filadelfského hnutia sto štyridsiatich štyroch tisíc. Vtedy je autorita alebo žezlo, ktoré vyšlo z milleritského alebo filadelfského kráľovstva, predstavené kľúčom, ktorý je položený na Eliakima v Izaiášovi 22,22.

A kľúč domu Dávidovho položím na jeho plece; a keď otvorí, nikto nezavrie, a keď zavrie, nikto neotvorí. Izaiáš 22:22.

Tento verš označuje 22. október 1844 a stotožňuje Eliakima ako toho, ktorý prijíma „kľúč“. V predchádzajúcich dvoch veršoch je autorita Laodicey odňatá Šebnovi a daná Eliakimovi. Pri nedeľnom zákone je autorita, ktorá bola kedysi daná vyvolenému zmluvnému ľudu, odňatá kráľovstvu laodicejského adventizmu siedmeho dňa a daná kráľovstvu filadelfského hnutia sto štyridsaťštyritisíc — ktoré je kráľovstvom slávy.

A riekol im: Ale za koho ma pokladáte vy? A Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha. A Ježiš mu odpovedal a riekol: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. A ja ti tiež hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale vystavím svoju cirkev, a brány pekla ju nepremôžu. A dám ti kľúče nebeského kráľovstva, a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebesiach; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebesiach. Matúš 16:16–19.

Prút autority, znázornený ako kľúč daný Petrovi, je položený na plece Eljakíma v Izaiášovi 22,22. Peter predstavuje ratolesť zo sto štyridsaťštyritisíc, ktorí vstupujú do zmluvy s Kristom tesne pred nedeľným zákonom. V danom úseku sa Peter nachádza v Cézarei Filipovej, čo je Panium z veršov trinásť až pätnásť jedenástej kapitoly Daniela. Jeho meno je zmenené, čo predstavuje zmluvný vzťah, a meno Peter, keď sa posudzuje násobením číselných hodnôt poradových pozícií

jednotlivých písmen, sa rovná 144 000. Autorita, alebo prút, alebo kľúč, ktorý je položený na Eljakíma, keď je Šebna vyvrhnutý na pole ako lopta, je „prút“, ktorý vychádza z pňa filadelfského milleritného adventizmu, ktorý bol zotatý od roku 1856 až do roku 1863.

Peter prijíma autoritu Božieho zmluvného ľudu pri oddelení pšenice od kúkoľa, lebo pšenica má byť pozdvižená ako obeť snopu na mávanie pri Letniciach. Najprv sa oddeľuje kúkoľ, ako to znázorňuje kvas v letničných chleboch na mávanie, ktorý je odstránený prostredníctvom procesu pečenia. Autorita prúta alebo kľúča pochádza z pňa padlého kráľovstva a ratolesť, ktorá je zástavou, pochádza z koreňa Izaiho a je koreňom Izaiho, lebo Ježiš ilustruje koniec veci začiatkom veci. Koreň je začiatok a ratolesť koniec. Toto prorocké uplatnenie nemôžu pochopiť hašteriví Židia z Kristových čias ani dneška, lebo je to základný princíp metodológie neskorého dažďa a je to tiež znázornené ako kľúč domu Dávidovho. Kľúč otvára dvere do domu Dávidovho, ktoré boli zatvorené. Kľúč otvára dvere do nebeskej svätyne, domu Dávidovho. Alfa 22. októbra 1844 sa opakuje v omega nedeľného zákona.

Dávid, syn Izaiho, zaznamenáva záhadný výrok, ktorý v dňoch Krista ukončil akúkoľvek ďalšiu rozpravu s hašterivými Židmi, a tým označil koniec Jeho svedectva Židom.

Žalm Dávidov. Hospodin riekol môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojim nohám. Hospodin pošle zionu žezlo tvojej sily: panuj uprostred svojich nepriateľov. Tvoj ľud sa dobrovoľne oddá v deň tvojej moci, v okrasách svätosti od lona rannej zore; tebe patrí rosa tvojej mladosti. Hospodin prisahal a nebude ľutovať: Ty si kňaz naveky podľa poriadku Melchisedechovho. Žalmy 110:1–4.

Palmoni určil, aby sa táto pasáž nachádzala v Žalme 110, čo je, samozrejme, ďalšie číslo vo svete matematiky, ktoré je uznávané ako osobitné číslo. Polovica z „220“ a desaťnásobok „11“ by viedli dušu k očakávaniu, že číslo „110“ má určitý význam, a aj ho má — tak ako aj samotná táto pasáž. Je to pieseň Dávidova a Dávid je symbolom stoštyridsaťštyritisíc, takže je to verš z piesne o vinici, ktorou je pieseň Mojžiša a Baránka. Označuje čas, keď sú predchádzajúci vinohradníci vinice pomnutí a vinica je daná stoštyridsaťštyritisíc. Keď sa to stane, je to „deň tvojej moci“, zhodujúci sa s mocou Letníc pri vyvrcholení letničného obdobia.

Boží ľud bude „ochotný“ v deň, keď vyjde „zo života rannej zore“, s „rosou svojej mladosti“. Nové narodenie je znázornením obrátenia a života. Sto štyridsaťštyritisíc bolo vzatých zo života v júli 2023 a narodili sa s rosou svojej mladosti, lebo sa narodili do posolstva Polnočného volania, ktoré sa na začiatku odohralo aj u milleritov, čiže v ich „mladosti“. Je to tá istá rosa, lebo ide o opakovanie dejín alfy v rámci dejín omegy. V „deň ich“ „zmocnenia“, keď je Šebna vyhnaný „zo“ svojho „úradu a zo“ svojho „stavu“ a Eliakim je stiahnutý „dolu“, sto štyridsaťštyritisíc sú ustanovení za kňazov omegy, lebo sú učinení podľa rádu Melchizedekovho; lebo sto štyridsaťštyritisíc neokúsia smrti, alebo ako v prípade Melchizedeka sú kňazmi naveky.

V „deň jeho moci“ Pán vyšle „žezlo svojej sily zo Siona“. Autorita Jeho kráľovstiev, milosti (ospravedlnenia) i slávy (posvätenia), bola vložená na tých, ktorí nesú Jeho korunu slávy, lebo predstavujú Jeho kráľovstvo. Sú vysielaní zo Siona, lebo význam Siona predstavuje zástavu sto štyridsaťštyritisíc.

Keď sa farizeji zhromaždili, Ježiš sa ich opýtal: Čo si myslíte o Kristovi? Čí je synom?
Povedali mu: Dávidovým synom.

Hovorí im: Ako teda Dávid v Duchu nazýva ho Pánom, keď hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnožku tvojim nohám?
Ak ho teda Dávid nazýva Pánom, ako je jeho synom?

A nikto mu nemohol odpovedať ani slova, ani sa ho od toho dňa už nik neodvážil viac vypytovať. Matúš 24:41–46.

Dávidov prorocký vzťah ku Kristovi z hľadiska alfa a omega — počiatku a konca — je základným pravidlom metodológie „riadok za riadkom“ a toto pravidlo nemohli hašteriaci sa Židia pochopiť o nič viac, než môže laodicejský adventista siedmeho dňa porozumieť tomu, že dejiny milleritov počas posolstva Polnočného volania boli miestom, kde sa počas mladosti adventizmu vyliala nebeská rosa. „Rosa“ tvojej mladosti spočíva na sto štyridsiatich štyroch tisícoch a začala kropiť 11. septembra, a nedeľný zákon je „dňom moci“, keď je ostatok pomazaný za kňazov podľa rádu Melchizedechovho.

Z pňa laodicejského adventizmu siedmeho dňa (bojujúcej cirkvi) vyrastá ratolesť (vít'azná cirkev), zatiaľ čo z koreňa Jesseho vychádza stoštyridsaťštyritisíc — ratolesť slávneho ovocia pozdvižená ako obeť pozdvihovania v deň jeho moci.

V nasledujúcom článku budeme v týchto úvahách pokračovať.

„Príslovia jedna“

„1. apríla 1850 Malému stádu.“

„Drahí bratia. — Pán mi 26. januára dal videnie, ktoré vyrozprávam. Videla som, že niektorí z Božieho ľudu boli otupení a nečinní; boli iba z polovice prebudení a neuvedomovali si čas, v ktorom teraz žijeme; a že vošiel ‚muž‘ s ‚metlou na smetiť‘ a že niektorým hrozí nebezpečenstvo, že budú zmietnutí. Prosila som Ježiša, aby ich zachránil, aby ich ešte trochu ušetril a dal im uzrieť ich strašné nebezpečenstvo, aby sa mohli pripraviť skôr, než bude navždy príliš neskoro. Anjel povedal: ‚Skaza prichádza ako mocný víchor.‘ Prosila som anjela, aby sa zľutoval a zachránil tých, ktorí milovali tento svet, lipli na svojom majetku a neboli ochotní odpútať sa od neho a obetovať ho, aby poslovia mohli rýchlo pokračovať na svojej ceste a sýtiť hladné ovce, ktoré hynuli pre nedostatok duchovného pokrmu.

„Keď som videla úbohé duše hynúť pre nedostatok prítomnej pravdy a niektorí, ktorí vyznávali, že veria pravde, ich nechávali hynúť tým, že zadržovali potrebné prostriedky na pokračovanie Božieho diela, ten pohľad bol príliš bolestný, a prosila som anjela, aby ho odo mňa odňal. Videla som, že keď Božia vec žiadala časť ich majetku, podobne ako u mladíka, ktorý prišiel k Ježišovi, [Matúš 19:16–22.] odchádzali zarmútení; a že čoskoro sa preženie pretekajúci bič a všetok ich majetok zmietne preč, a potom už bude neskoro obetovať pozemské statky a zhromažďovať si poklad v nebi.

„Potom som uzrela slávneho Vykupiteľa, krásneho a ľúbežného, že opustil ríše slávy a prišiel na tento temný a osamelý svet, aby dal svoj drahocenný život a zomrel, spravodlivý za

nespravodlivých. Znášal krutý posmech a bičovanie, niesol upletenú korunu z tŕnia a v záhrade sa potil veľkými kvapkami krvi, zatiaľ čo na ňom spočívalo bremeno hriechov celého sveta. Anjel sa spýtal: „Za čo?“ Ó, uzrela som a poznala som, že to bolo pre nás; pre naše hriechy toto všetko trpel, aby nás svojou drahocennou krvou mohol vykúpiť Bohu.

„Potom mi boli znovu ukázaní tí, ktorí neboli ochotní vzdať sa majetku tohto sveta, aby zachránili hynúce duše tým, že im pošlú pravdu, zatiaľ čo Ježiš stojí pred Otcom a prihovára sa za nich svojou krvou, svojím utrpením a svojou smrťou; a zatiaľ čo Boží poslovia čakali, pripravení niesť im spasiteľnú pravdu, aby mohli byť zapečatení pečaťou živého Boha. Pre niektorých, ktorí vyznávali, že veria prítomnej pravde, bolo ťažké urobiť čo len to málo, aby podali poslom Božie vlastné peniaze, ktoré im zveril ako správcom.“

„Potom mi bol znovu predstavený trpiaci Ježiš, jeho obeť a láska tak hlboká, že za nich položil svoj život; a potom životy tých, ktorí vyznávali, že sú jeho nasledovníkmi, ktorí mali statky tohto sveta a pokladali za takú veľkú vec pomôcť dielu spasenia. Anjel povedal: „Môžu takíto vojsť do neba?“ Iný anjel odpovedal: „Nie, nikdy, nikdy, nikdy. Tí, ktorých nezaujímajú Božia vec na zemi, nikdy nebudú môcť spievať hore pieseň vykupujúcej lásky.“

„Videla som, že rýchle dielo, ktoré Boh konal na zemi, bude čoskoro spravodlivo skrátené a že rýchli poslovia musia urýchlene pokračovať na svojej ceste, aby vyhľadali rozptýlené stádo. Anjel povedal: „Sú všetci poslami? Nie, nie, Boží poslovia majú posolstvo.“

„Videla som, že Božie dielo bolo brzdené a zneučťované niektorými, ktorí cestovali, hoci nemali nijaké posolstvo od Boha. Takíto budú musieť skladať Bohu počet za každý dolár, ktorý použili na cestovanie tam, kam nebolo ich povinnosťou ísť; lebo tieto peniaze mohli napomôcť Božiemu dielu a pre ich nedostatok duše hladovali a zomierali pre nedostatok duchovného pokrmu, ktorý im mohol byť daný Bohom povolanými a vyvolenými poslami, keby boli mali prostriedky.

„Začalo sa mocné trasenie a bude pokračovať, a všetci budú vytrasení von, ktorí nie sú ochotní pevne sa chopiť pravdy a neochvejne za ňu stáť, a obetovať sa pre Boha a jeho vec. Anjel povedal: „Myslíte si, že niekto bude prinútený obetovať? Nie, nie. Musí to byť dobrovoľná obeť. Na kúpu poľa bude treba všetko.“ — Volala som k Bohu, aby ušetril svoj ľud, z ktorého niektorí ochabovali a umierali.“

„Videla som, že tí, ktorí majú silu pracovať svojimi rukami a pomáhať podporovať dielo, boli za túto silu zodpovední tak, ako iní za svoj majetok.“

„Potom som videla, že súdy všemohúceho Boha rýchlo prichádzajú. Prosila som anjela, aby hovoril k ľudu jeho jazykom. Povedal: „Všetky hrmenia a blesky vrchu Sinaj by nepohli tými, ktorých nepohnú jasné pravdy Božieho slova; ani by ich neprebudilo posolstvo anjela.“

Review and Herald, 1. apríla 1850.